

Θέλεις σάν άνθρωπος σσαστός να νοιώσης, φαρμακό-
[νο,
πως δεν ἐπλάσθης να μιλῆς για τὴν κοιλιά και μόνο,
και τι θὰ φῆς και τι θὰ πῆς σὲ τοῦτον τὸν ἀγώνα,
κι ἐν θάλλῃς ξύλα κοῦτσουρα ν' ἀνάβῃς τὸν χαμόνα:

Και σάν δι' ἐθέλης, Περωκλῆ, ν' ἴκοις τοὺς κουνενέδες
και μὲς' σ' τὸν τόσο σκότομό να κἀνῃς κασκαρικαις,
κι ἄρσενικούς και θηλυκούς να βλέπῃς Ἐμικρέδες
μὲ λῶτη και καθήρεμα για τῆς' δικαίς μας νίκαις.

Και σάν δὲν θέλῃς ἀδικα να χάνῃς τὴν ἀλκή σου,
και σάν δὲν θέλῃς, προσηλῆ,
για παληοτραγῶν κεφαλή
να σπάζῃς τὴ' δική σου.

Σύρε να πᾶς' σ' τὸ μέτωπο, σύρε να φῆς ὀβίδες,
σύρε να ἴδῃς παλληκαριὰς χρυσοφτεραις, ἐπίδες,
ἐκεῖ τὸν κόσμο θὰ τὸν βρῆς ὄχι σάν κι' ἐδὼ πέρα,
ἐκεῖ θὰ βλέπῃς λάμποντα τῶν μάγων τὸν ἀστέρα.
Σύρε να πᾶς' σ' τὸ μέτωπο, κι' ἐγὼ μὲ σὲ θὰ τραῶ,
κι' ἄκου τραγοῦδι μακρυνό, ποῦ φθάνει τῶρ' ἀπῶ.

Τραγοῦδι λιγερό μὲς' ἀπὸ τὸ χορό.

Καιρὸ τόσο προσμένουν τὴ' μέρα,
καιρὸ τόσο προσμένουν τὴν ὥρα,
ποῦ και πάλι θὰ ἴδωθ τὴν μητέρα
να κτυπήσῃ θεοῖα σαρκόβόρα
και να πάσουν κοράκιον κρωγμοί...
ἦλθε τέλος ἐκεῖν' ἡ στιγμή.

'Στῆς μεγάλης φωνῆς της τοὺς ἤχους
τῶν Τυρταίων ἀκούθῃς τοὺς στίχους,
'στῆς μεγάλης φωνῆς της τοὺς τόνοκ,
λημονοῦθῃς παλληκαρία τοὺς πόνους,
και κτυπᾷ σιδερένια πυγμῆ...
ἦλθε τέλος ἐκεῖν' ἡ στιγμή.

Παλληκαρία βροντοῦθῃς ἐκεῖ πέρα,
νέος ἡμῖος προβάλλει λαμπρός,
παλληκαρία φωνάζουν ἄερα,
παλληκαρία φωνάζουν ἔμπρος
και προτείνεται λόγχις ἀγκυμῆ...
ἦλθε τέλος ἐκεῖν' ἡ στιγμή.

Κύττα κάμπο με λόγχιαι σπαρμένο.
μῆτε Χάρος τὰ σπάζει καθόλου,
ἔχουν ὄραο κι' αὐτὰ καμαμένο
'σ' τὸ σταυρὸ τοῦ γαλῆζου συμβόλου
να τελεσιώσουν σιλαβῆς στεναγμοί...
ἦλθε τέλος ἐκεῖν' ἡ στιγμή.

Τέτοιο ἔσόν Φασουλι, ὁ Περρωκλῆς μιλεῖ.

Π. — Ἦθελα θούμια κι' ἐγὼ βεῖ Φασουλι, να κάνω
και μὲ τὸ παραπάνο.
ἄλλ' εἶμαι γέρο κουραμπῆς ἀρχαίαις πολιτείας,
και δὲν μὲ πέρνει σγέδιο καμμιὰς ἔσασ τριτάταις.

Και θὰ μοῦ ποῖν: βρε κουνενέ
και γέρο ἔσκουτησῃ,
πᾶς μὲς' ἀπὸ τὸν καφενέ
κάνεις τὸ παλληκαρία.

Μὴ βιάζῃς, γέρο κουραμπῆ, 'σ' τὸν Πήγασό σου νεῦρι,
εἶσαι νερόβραστος λαπαῖ,
ἔσ' σ' τὸν πόλεμο δὲν πᾶς,
και λόγος δὲν σοῦ πέρτει.

Ἔρμα κι' ἄλλῃ για τὴν πάλῃ.

Σεῖται δίσος, βουνο, λιγκαδιά,
χαλασμός μὲς' σ' τὰ χώματα τάγια,
και πετοῦθῃς τὴ' λόγχι παιδιῖ,
ὅπου τόχαν κοιμῆσαι μὲ μάγια,
μὰ τὰ ἔσπνησαν μάννας λυγμοί...
ἦλθε τέλος ἐκεῖν' ἡ στιγμή.

Δίνει πάλι χιλιάδες εὐχαίς
μῆς' ἀνδρείαις και ῥώμης βυσάστρα,
κι' ἀπὸ πάνω προμάχων ψηγαίς
λαμπυρίζουν σάν νᾶνιν ἀστρα.

Σάν λεοντάρι κλειστὸ σὲ κλουβί
'κατεροῦσαν καιρὸς να διαφῆ,
κι' ἀπὸ κάθε προμάχου τὸ μνημῆ
κι' ἀπὸ βάθῃ θαλάσσης και γῆς
'λευθερῆς καλλιπέλαδο ὀημῆ
να τρομάσῃ βαρβάρους σφαγαίς.

Γεῖ σου μάννα... σημαίνουθῃς και πᾶναις
ὡσάν Νίκης βροντῆσαις παιάνες.
Γεῖ σου μάννα... και πάλι πολεμῆ,
κι' ἄς σὲ πλῆνη λεβέντη δων αἶμα,
ὅπου φθάνει γι' αὐτοῖς ἀμοιβῆ
ἕνα μόνο τοῦ Γένους ἔσοι.

Γεῖ σου μάννα... ξανά δίχως λέει
πᾶσι κι' ἄλλα στεφάνια να πλῆξῃ,
κι' ὄχι μόνο με δάφνης κλωνάριαι
στεφανῶναις λαμπρὰ παλληκαρία,
μὰ γιὰ τοῦτα τῶν μάννα τὸν κάνει
τῆς καρδίης της τὰ φύλλα στεφάνι.